

Mand, og jeg kunde ønske, at Lønnings-tillæget blev opført som et personligt Tillæg i Stedet for som et Bestillingstillæg, idet Bestillingstillæg ifølge Loven af 15. Maj 1903 ikke er pensionsgivende, medens personlige Tillæg ere pensionsgivende. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det kommende Finansudvalg, om denne lille Forandring ikke kunde ske; thi denne Mand er i en høj Alder og staar altsaa nær ved maaske at tage sin Afsked. Han havde fortjent dette Lønningstillæg for mange Aar siden, og naar han nu endelig faar det i de sidste Aar, han er ved dette Arbejde, burde det være pensionsgivende for ham, naar han trækker sig tilbage.

Der er tillige et andet Forhold, jeg gerne vil henstille til den højtærede Trafikminister at faa forandret. Det er en Ordrebestemmelse Nr. 775 D. 1702 af 12. Marts dette Aar vedrørende Regler angaaende Pengehjælp til ansatte ved Statsbanerne Stk. 2 a og b, som omhandler Pengeunderstøttelse ved Ulykkestilfælde. Medens det tidligere var saaledes, at en Mand, som kom til Skade, fik sin fulde Løn betalt fra den første Dag, er efter denne ny Ordrebestemmelse Pengeunderstøttelsen betydeligt nedsat. Kun i Tilfælde af, at Ulykkestilfældet vil medføre Invaliditet, eller dets Følger skønnes at ville udstrække sig over 8 Uger, faa disse Folk udbetalt en Pengehjælp svarende til den normerede Dagløn. Ved mindre Ulykkestilfælde derimod faar vedkommende i de første 4 Uger $\frac{3}{4}$ og i de næste 4 Uger $\frac{7}{8}$ af den normerede Dagløn. Dette er altsaa en ikke lille Forringelse af de tidligere bestaaende Forhold indenfor Statsbanerne, og selvfølgelig ere Arbejderne og ligestillede, hvem denne Bestemmelse rammer, meget utilfredse med dette Forhold.

Det ærede Medlem for Slagelse (Lange) talte om Tantiemen, og jeg kan fuldt ud slutte mig til hans Betragtninger. Jeg maa sige, at det var en stor Skuffelse for mig, da jeg saa de ny Lønningslove, at Tantiemen ikke var borttagen, men bibeholdt fremdeles for en hel Del Embedsmænd indenfor Statsbanerne. Jeg finder Tantiemen absolut forkastelig, og jeg havde sikkert ventet, at al Tantieme var bleven banlyst af den ny Lønningslov, thi det er og bliver en ganske unaturlig Lønningsmetode, som kun har skabt Utilfredshed i de Aar, den har bestaaet. Jeg skal slet ikke dvæle ved den unaturlige og uretfærdige Fordelingsmaade, men kun ved selve Systemet. Jeg skulde ikke have noget imod, at den Gennemsnitstantieme,

som har været oppebaaren i de senere Aar, var bleven fordelt saaledes, at Beløbet var kommet ind som fast Løn, naar man saa kunde blive helt fri for Tantiemesystemet med alle dets uheldige Følger.

Det ærede Medlem for Slagelse kritiserede ligeledes Renlighedsforholdene om Bord paa Dampfærgerne. Jeg kan fuldt ud slutte mig til hans Kritik, og jeg vil henstille til de ærede jydsk Rigsdagsmænd, naar de rejse hjem med Færgen, at gaa ned i 3die Klasses Kahyt og se, hvordan Forholdene ere der. Der vrimler en Masse Kakerlakker og andre Smaadyr omkring paa Bænkene, og der er ogsaa andre Forhold, som ere absolut urenlige. Jeg vil derfor, ligesom det ærede Medlem, henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om der ikke kunde gøres noget i den Retning.

Der er ogsaa et andet Punkt, som jeg særlig vil bede den højtærede Minister om at tage sig af. Det er Forhandlingsretten. Der er der et Forhold, som man i mange Aar har følt sig brøstholden ved. Jeg ved ikke, om det er den højtærede Minister bekendt, at hans Embedsmand Generaldirektøren sidder en Ordrebestemmelse overhørig, som er given af Ministeren, vel ikke af den nuværende Minister, men af hans Forgænger, daværende Trafikminister Hage. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Brudstykke af denne Ordrebestemmelse, som er af 29. Juli 1903, Ordre 880 D. Den lyder saaledes: „Statsbanernes Funktionærer og Arbejdere have Adgang til at forhandle med deres foresatte om deres tjenstlige Forhold i et videre Omfang, end det kan ske gennem Enkeltmands Henvendelse ad tjenstlig Vej. Det staar Personalet frit for i dette Øjemed at indgaa Foreninger, at vælge Tillidsmænd, Bestyrelse osv. Fra Statsbaneadministrationens Side bliver imidlertid kun at forhandle med Tillidsmænd, valgte af og blandt Personalet.“ Foranlediget ved, at der fra de socialdemokratiske Rigsdagsmænd i denne Sal ofte var rejst stærk Kritik imod, at Generaldirektøren ikke vilde forhandle med Arbejderne, blev denne Ordrebestemmelse given af Hr. Trafikminister Hage, og da Arbejderne ikke have hørt noget om, at den er tagen tilbage, tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister, om det er ham bekendt, hvorledes denne Ordrebestemmelse overholdes af Generaldirektør Amt.

Jeg skal ikke dvæle ved, hvor vanskeligt det i Fortiden, paa Trods af denne